

## Arrest

nr. 351 113 van 3 augustus 2026  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"Overdrachtsbesluit*

*In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer, die verklaart te heten:*

naam: [H.]

voornaam: [S.]

geboortedatum: [...] 2006  
geboorteplaats:[...]  
nationaliteit: Iran

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

#### REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 16(2) en artikel 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

De heer [H.S.], verder de betrokkene, die verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben, diende op 07.07.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Hij verklaard nooit een paspoort te hebben gehad.

De betrokkene werd op 14.07.2026 gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Iran verliet en via Turkije, Roemenië, Bulgarije, Zwitserland en Frankrijk naar België reisde. De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije en een kort interview had met een tolk per telefoon. Hij gaf aan dat hij er geen antwoord kreeg.

Onderzoek van de overeenkomstig artikel 15(1) van Verordening (EU) 2024/1358 verzamelde biometrische gegevens leidde tot twee treffers in Eurodac. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 02.06.2026 in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en op 18.06.2026 in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 09.07.2026 werd overeenkomstig artikel 41 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Bulgaarse autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 11.07.2026 bevestigden de Bulgaarse autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

De betrokkene werd gehoord op 14.07.2026 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde een broer en een zus te hebben in België. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 14.07.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn leven in gevaar is in Iran en zijn broer en zus in België zijn. Hij verklaarde dat België bescherming biedt en zijn broer en zus zeer tevreden zijn met hun leven. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij verklaarde dat de Bulgaarse politie gewelddadig is en hij werd gearresteerd en drie dagen werd vastgehouden en geen eten kreeg. Hij gaf aan dat de leefomstandigheden heel slecht waren. Het licht bleef voortdurend aan, er waren insecten en het eten was erg slecht. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand gaf hij aan dat het goed gaat met hem en hij geen medicatie neemt.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende

behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Bulgarije een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen in het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen op te merken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wensen te verwijzen naar het in 2026 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2025 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 21.05.2024 werd opgesteld en die op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij verklaarde dat de Bulgaarse politie gewelddadig is en hij werd gearresteerd en drie dagen werd vastgehouden en geen eten kreeg. Hij gaf aan dat de leefomstandigheden heel slecht waren. Het licht bleef voortdurend aan, er waren insecten en het eten was erg slecht.

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 57, 90). Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, kan de procedure worden heropend, tenzij er al een beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 57, 90). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 90).

Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 91). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn (EU) 2024/1346, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 23(2)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in naar behoren gerechtvaardigde en evenredige gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde autoriteit toegewezen plaats zonder toestemming verliet. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 91). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Na overdracht wordt de persoon naar een afdeling van het Registratie- en Opvangcentrum in Sofia gebracht. Dat geldt voor alle verzoekers voor wie nog geen definitieve beslissing werd genomen in Bulgarije. Daarna krijgt de persoon instructies over naar welk opvangcentrum hij mag gaan en hoe de procedure kan worden heropend (factsheet, blz. 2).

Het AIDA-rapport stelt dat het Bulgaarse opvangnetwerk eind 2025 een capaciteit had van 3125 plaatsen en dat de instroom in Bulgarije aanzienlijk daalde (blz. 94). Terwijl in 2024 12.2025 verzoeken om internationale bescherming werden geregistreerd, waren dat er volgens het AIDA-rapport in 2025 3895 (blz. 8). Het AIDA-rapport meldt dat eind 2025 273 verzoekers om internationale bescherming in het opvangnetwerk verbleven, wat neerkomt op een bezettingsgraad van 11% (AIDA-rapport, blz. 95), terwijl eind 2024 sprake was van een bezettingsgraad van 49% (AIDA-rapport, 2024 update, blz. 85).

Het AIDA-rapport stelt dat ook in 2025 het SAR, ondanks de algemene daling van het aantal aanmeldingen, opvang in zijn opvangcentra bleef weigeren aan personen die terugkeerden onder de Dublinverordening en die niet als kwetsbaar waren aangemerkt, en dit vanwege de voortdurend afnemende opvangcapaciteit als gevolg van een meerjarig gebrek aan financiering voor reparaties en renovatie, waardoor in de praktijk slechts 3.125 van de 5.160 officiële opvangplaatsen als bewoonbaar werden beoordeeld (AIDA-rapport, blz. 58). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat volgens het AIDA-rapport het SAR op 05.05.2026 meedeelde dat in 2025 alle aan personen die terugkeerden onder de Dublinverordening en wiens procedures nog niet waren afgerond met een definitieve beslissing, werden ondergebracht in het opvangnetwerk van de SAR, voornamelijk in het opvangcentrum in Vrazhdebna (Sofia) (AIDA-rapport, blz. 85). We benadrukken verder dat in 2025 434 personen aan Bulgarije werden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, wat een daling van 26% betekent vergeleken met 2024 (AIDA-rapport, blz. 56). Verder wijzen we op de bovenvermelde bezettingsgraad van 11%, waaruit dient te worden besloten dat overgedragen personen geen opvang dient te worden ontzegd vanwege capaciteitsproblemen. Ten slotte wijzen we er ook op dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 de Bulgaarse autoriteiten bevestigden dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is, steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 96). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 23 en 96). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 23, 96). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 24, 97).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 18-19). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 aan

Bulgarije worden overgedragen, nadat aan de Bulgaarse instanties een kennisgeving inzake terugname werd verzonden of van de Bulgaarse instanties een overnameakkoord werd verkregen. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht (opnieuw) een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd in 2025 geen enkele keer overschreden, en volgens informatie van het SAR varieerde de gemiddelde duur van een procedure ten gronde van 3 tot 6 maanden (AIDA-rapport, blz. 41). Tegen een negatieve beslissing kan binnen de 14 dagen een opschortend beroep worden aangetekend en in de praktijk blijkt deze termijn volgens het AIDA-rapport voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (blz. 45). Het SAR verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 45). Volgens het AIDA-rapport verbeterde de effectiviteit van de rechterlijke toetsing aanzienlijk (blz. 47).

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (blz. 43). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2025 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 43-44). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 98).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat gezien de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije verzoekers als gevolg van de overdracht een reëel risico zou lopen op schending van hun grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Bulgarije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

In arrest C-163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Met betrekking tot de behandeling in Bulgarije merken we op dat de betrokkene de verklaringen niet verder duidde en geen enkel begin van bewijs aanbracht. We merken in dit verband op dat Bulgarije, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgarije instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We merken op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen aanhaalde die bewijzen dat er in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Bulgarije. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien impliceert dit evenmin dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan de betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn leven in gevaar is in Iran en zijn broer en zus in België zijn. Hij verklaarde dat België bescherming biedt en zijn broer en zus zeer tevreden zijn met hun leven. We herhalen in dit verband dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

We merken op dat de betrokkene meerderjarig is. De betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van zijn broer en zus, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in artikel 2(8) van Verordening (EU) 2024/1351. Op basis van de elementen in het dossier stellen we vast dat een toepassing van de artikelen 23, 25, 26, 27 en 28 van Verordening (EU) 2024/1351 niet aan de orde is.

Betreffende de discretionaire clausules en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clausule van Verordening (EU) 2024/1351. Artikel 35(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 35(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 34(1) luidt als volgt: “Wanneer een verzoeker wegens een zwangerschap, het hebben van een pasgeboren kind, een ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een zware handicap, een ernstig psychisch trauma of hoge leeftijd afhankelijk is van de hulp van een kind, broer of zus, of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er familiebanden bestonden voordat de verzoeker op het grondgebied van de lidstaten aankwam, dat het kind, de broer of zus, of de ouder, dan wel de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen, en dat de betrokken personen, na over die mogelijkheid te zijn geïnformeerd, schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.” We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende broer en zus. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand gaf de betrokkene aan dat het goed gaat met hem en hij geen medicatie neemt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije

verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de poeve staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners (AIDA-rapport, blz. 99-100). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 100). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Bulgarije een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

## 2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het beroep is gericht tegen een overdrachtsbesluit, en verzoeker wordt met het oog op de overdracht vastgehouden. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Luidens artikel 2.57 van de RvV-wet zijn de bepalingen aangaande de louter schriftelijke procedure niet van toepassing op de urgente procedure bedoeld in artikel 2.28. Er kan dus niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de zaak af te handelen via een louter schriftelijke procedure.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat is gesteund op de schending van

“- de artikelen 16, 35 en 43 van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 (hierna: AMMR);

- de artikelen 3 en 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat in een van de lidstaten is ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze (hierna: Dublin-III);

- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten;

- artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM);

- artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

- het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”

Verzoeker stelt in een eerste middelonderdeel in essentie:

- dat, behoudens de bepalingen met betrekking tot de criteria, de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) niet langer kon worden toegepast gelet op de bepalingen van artikel 84 (2) van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR);

- dat hij België verzoekt zich bevoegd te verklaren voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming op grond van de discretionaire clausule vervat in artikel 35 van de AMMR;

- dat hij duidelijk verklaarde aan verwerende partij dat hij in Bulgarije gedurende een periode werd vastgehouden, geen toegang had tot water en voldoende voeding en te kampen kreeg met medische problemen, doch hiervoor niet de adequate zorg kreeg toegediend;

- dat, gezien zijn kwetsbare situatie de verwerende partij zich ervan had moeten vergewissen dat hij terugkeer naar Bulgarije op adequate zorg zou kunnen rekenen, overeenkomstig artikel 50 van de AMMR en overeenkomstig de Tarakhel-rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens individuele garanties had moeten verkrijgen van de Bulgaarse autoriteiten met betrekking tot zijn opvang;

- dat de bestreden beslissing feitelijk en rechtens onvoldoende gemotiveerd is.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat de opvangomstandigheden voor migranten in Bulgarije uiterst precair zijn, verwijst hij naar artikel 16.3 van de AMMR, en stelt hij vast dat in deze bepaling niet langer wordt verwezen naar het begrip systeemfouten maar wel naar het bestaan van “een reëel risico op schending van de grondrechten dat neerkomt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest”. Hij betoogt:

*“Er zij op gewezen dat, zodra het bestaan van systeemfouten is aangetoond (zie supra), personen die om internationale bescherming verzoeken zonder onderscheid worden blootgesteld aan een risico op schending van artikel 4 van het Handvest.*

*Zelfs in de veronderstelling dat het criterium van systeemfouten van toepassing zou blijven – quod non –, is hieraan in deze zaak voldaan. A fortiori is ook het reële risico bedoeld in artikel 16, lid 3, vastgesteld.*

*Het verdwijnen van het begrip “systeemfouten” uit de AMMR-verordening zou immers een verschuiving van de juridische drempel kunnen betekenen: de onmogelijkheid van overbrenging hangt niet langer af van het aantonen van een systeemfout in de verantwoordelijke lidstaat, maar van het bestaan, voor de betrokken verzoeker en als gevolg van de overbrenging, van een reëel risico op schending van grondrechten die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Ter herinnering: artikel 4 van het Handvest bepaalt dat “niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”; Artikel 52, lid 3, van het Handvest bepaalt op zijn beurt: “Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele*

*vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.”*

*Er moet dus rekening worden gehouden met artikel 3 van het EVRM, dat dezelfde bescherming biedt als artikel 4 van het Handvest, alsook met de jurisprudentie met betrekking tot deze bepaling, om te bepalen hoe de in artikel 16, lid 3, van de AMMR-verordening vastgestelde drempel moet worden beoordeeld.”*

*Verzoeker citeert uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wijst op artikel 43.1 van de AMMR met betrekking tot het doeltreffend rechtsmiddel en betoogt dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er geenszins gegarandeerd is dat elke verzoeker om internationale bescherming die in Bulgarije aankomt, door de Bulgaarse autoriteiten zal worden opgevangen en aldus onderdak zal krijgen, of dat hij niet gedwongen zal worden om onder uiterst moeilijke omstandigheden te verblijven, aangezien de maximale capaciteit van de opvangcentra regelmatig wordt overschreden en er sprake is van bijzonder moeilijke omstandigheden op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Hij benadrukt dat in de bestreden beslissing “expliciet wordt erkend dat er bepaalde moeilijkheden bestaan op het gebied van de materiële opvangomstandigheden en tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers; grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens; en de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg” en citeert ter zake uit het AIDA-rapport.*

Verzoeker concludeert:

*“Conclusie*

*Deze verschillende gegevens wijzen enerzijds op de moeilijkheden bij de toegang tot de asielprocedure en anderzijds op het risico om het slachtoffer te worden van vernederende of zelfs onmenselijke levensomstandigheden als gevolg van de problemen in het Bulgaarse opvangsysteem.*

*De situatie in Bulgarije wat betreft de opvangvoorzieningen en de levensomstandigheden van migranten blijft dus uiterst problematisch.*

*Concluderend kan, gelet op alle supra genoemde elementen, worden gesteld dat het onderzoek dat verwerende partij in casu heeft verricht, noch serieus, noch grondig is.*

*Verwerende partij heeft namelijk niet met de nodige zorgvuldigheid gehandeld door geen volledig en grondig onderzoek te verrichten naar de informatie waarop zij beweert zich te baseren om haar beslissing te nemen, en heeft de gevolgen van een overbrenging van de verzoekende partij naar Bulgarije niet zorgvuldig en nauwkeurig onderzocht.*

*De motivering van de bestreden beslissing is derhalve ontoereikend, aangezien zij geen adequaat en voldoende antwoord biedt op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht naar Bulgarije. Aangezien de motivering ontoereikend en onvoldoende is, schendt zij artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsmede de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten.*

*Bovendien blijkt uit de elementen die reeds in de rapporten zijn opgenomen waarop verwerende partij zich baseert, duidelijk dat de overdracht naar Bulgarije een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie tot gevolg zou hebben.*

*De in het middel genoemde wettelijke bepalingen en beginselen zijn derhalve geschonden.*

*Het middel is gegrond.”*

3.2. De verwerende partij neemt het verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) niet in behandeling omdat zij voor deze behandeling Bulgarije verantwoordelijk acht. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 11 juli 2026 de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname bevestigd.

Het besluit van een lidstaat om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB, vormt een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarbij het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van fundamenteel belang is. De verwerende partij moet dus uitgaan van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel dat gestoeld is op het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Echter, dat vermoeden is weerlegbaar, en elke overdracht is uitgesloten wanneer er ernstige en aantoonbare gronden zijn om aan te nemen dat de betrokken persoon een reëel risico zal lopen op onmenselijke of

vernederende behandelingen, in strijd met artikel 4 van het Handvest. Deze bepaling komt overeen met artikel 3 van het EVRM, en de betekenis en reikwijdte ervan zijn, krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest, dezelfde als die welke door genoemd verdrag aan deze bepalingen worden toegekend (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, punten 80-81, 83- 87 en 91).

Artikel 16(3) van de AMMR bepaalt dat in zulk een geval moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het VIB.

In die context moet erop worden gewezen dat de verwerende partij rekening moet houden met relevante en objectieve informatie waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt verder aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b)).

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen inzake het onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Zij heeft daarbij gewezen op de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen van Bulgarije en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Europese Hof van Justitie die ter zake de ijkpunten vormen. Verder heeft zij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met de in de bestreden beslissing vermelde bronnen. Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering - luidens dewelke zij niet blind is gebleven voor de tekortkomingen van het Bulgaarse systeem - is de verwerende partij tot de volgende conclusie gekomen:

*“Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Bulgarije een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.”*

Het komt aan verzoeker toe om de analyse van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker betoogt dat artikel 3(2) van de opgeheven Dublin III-verordening niet van toepassing is in deze zaak en dat in artikel 16(3) van de AMMR niet langer wordt verwezen naar het begrip “systeemfouten”. Echter toont hij zijn belang niet aan bij de kritiek dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar systeemfouten. De verwerende partij heeft zich immers niet beperkt tot onderzoek of er in Bulgarije sprake zou kunnen zijn van systeemfouten, maar heeft ook de individuele situatie van verzoeker als verzoeker om internationale bescherming die wordt overgedragen in toepassing van de AMMR onderzocht in het licht van de algemene en objectieve informatie die haar ter beschikking was om die vervolgens te toetsen aan het criterium van het reële risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, zoals voorgeschreven.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er bepaalde moeilijkheden bestaan op het gebied van de erbarmelijke en gevaarlijke materiële opvangomstandigheden en de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg. Verder verwijst hij ook naar de grootschalige pushbacks en het fysieke en verbale geweld aan de grens. Ter ondersteuning van zijn betoog citeert hij uit het AIDA-rapport waarop ook de verwerende partij zich heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker verklaarde dat de Bulgaarse politie gewelddadig is en hij werd gearresteerd, drie dagen werd vastgehouden en geen eten kreeg. De leefomstandigheden waren heel slecht, het licht bleef voortdurend aan, er waren insecten en het eten was erg slecht (Adm. doss. stuk 30, vraag 39). In tegenstelling tot wat verzoeker thans in zijn verzoekschrift doet gelden, heeft hij geen verklaringen afgelegd over het feit dat hij geen toegang had tot water. Evenmin verklaarde hij dat hij *“te kampen kreeg met medische problemen en hiervoor niet de adequate zorg kreeg toegediend”*.

Over de situatie aan de grens heeft de verwerende partij vastgesteld dat niet kan worden ontkend dat er zorgwekkende situaties worden gerapporteerd, maar dat verzoeker zich in een situatie bevindt die niet te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen nu hij overeenkomstig de AMMR aan Bulgarije zal worden overgedragen. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid, terwijl ze in lijn is met de rechtspraak van het Hof van Justitie dat in een arrest van 29 februari 2024 geoordeeld heeft dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn

grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat (HvJ C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024, pt 65). Er ligt geen objectieve informatie voor die zou kunnen doen aannemen dat verzoeker bij een overdracht in de gegeven omstandigheden een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van pushbacks. Bepalend is immers de situatie waarin hij zich na overdracht zou kunnen bevinden, niet de situatie waarin hij zich bevond toen hij het grondgebied van Bulgarije aanvankelijk betrad.

In die optiek moet er ook op worden gewezen dat niet de beweerde detentie-omstandigheden waarop verzoeker wees relevant zijn, maar de opvangomstandigheden na overdracht in het kader van de AMMR. De verwerende partij heeft vastgesteld dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de opvangomstandigheden, zo ook wat betreft de hygiënische en veiligheidsomstandigheden en de kwantiteit en kwaliteit van het eten. Zij heeft evenwel gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Jawo en de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die moet zijn bereikt alvorens de tekortkomingen vallen onder artikel 4 van het Handvest en niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Zij stelt dat dat in dit dossier geen dergelijke elementen voorliggen.

De bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is volgens het Hof van Justitie pas bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 92-93). Het komt dus aan verzoeker toe om aan te tonen dat die drempel in zijn geval wel degelijk wordt bereikt.

Verzoeker betoogt dat het niet gegarandeerd is dat elke verzoeker om internationale bescherming die in Bulgarije aankomt er zal worden opgevangen en onderdak zal krijgen, of dat niet hij niet gedwongen zal worden om onder uiterst moeilijke omstandigheden te verblijven aangezien de maximumcapaciteit van de opvangcentra regelmatig wordt overschreden en er sprake is van bijzonder moeilijke omstandigheden op het gebied van de infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker daarmee niet aantoonde dat het standpunt van de verwerende partij onzorgvuldig is of kennelijk onredelijk in het licht van bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die werd geïnstalleerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit niets blijkt dat die rechtspraak sinds de inwerkingtreding van de AMMR - en het wegvallen van de verwijzing naar systeemfouten - niet langer zou kunnen worden staande gehouden, en verzoeker toont niet *in concreto* aan dat in zijn individuele geval er een reëel risico bestaat dat de hoge drempel alsnog zou worden bereikt. De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is immers relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Verzoeker is een alleenstaande en gezonde, zelfredzame jongeman, die geen concrete argumenten bijbrengt waaruit zou blijken dat zelfs indien hij tijdelijk, omwille van capaciteitsproblemen, geen opvang zou kunnen krijgen hij zal terechtkomen in omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Noch de bevindingen inzake de tekortkomingen in de algemene opvangomstandigheden, noch deze met betrekking de gezondheidszorg doen daaraan afbreuk.

Ook wat dit laatste aspect betreft, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij de tekortkomingen heeft gedetecteerd in het AIDA-rapport, maar heeft zij geconcludeerd dat dit niet tot de conclusie leidt dat de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest zou meebrengen. De verwerende partij heeft daarbij ook gewezen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Hof van Justitie met betrekking tot de overdracht van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ziek zijn en vastgesteld dat er in het geval van verzoeker geen sprake is van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand.

Verzoeker, die verklaarde in goede gezondheid te zijn en geen medicatie te nemen, toont niet aan waarom daar anders over moet worden gedacht. Het administratief dossier bevat overigens nog een medisch attest van 23 juli 2026 van de centrumarts waarin die stelt verzoeker aan een grondig medisch onderzoek en

anamnese te hebben onderworpen en tot de conclusie komt dat er geen medische redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing verzoeker zou blootstellen aan een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM (Adm. doss., stuk 41). Waar verzoeker wil laten aannemen dat hij moet worden beschouwd als een kwetsbare verzoeker om internationale bescherming voor wie individuele garanties zouden moeten worden gevraagd en gegeven, blijkt dit profiel geenszins.

Verzoeker citeert uit het AIDA-rapport aangaande de belemmeringen op het vlak van toegang tot arbeid en onderwijs. Hoewel uit het rapport blijkt dat het in de praktijk vaak moeilijk is om een baan te vinden vanwege de algemene moeilijkheden die voortvloeien uit taalbarrières, de recessie en de hoge nationale werkloosheidscijfers, blijkt evenzeer dat verzoekers om internationale bescherming die in hun eigen onderhoud willen voorzien niet de toegang worden ontzegd tot de arbeidsmarkt of beroepsopleidingen en dat het niet onmogelijk is om zelfstandig of via werkgelegenheidsprogramma's werk te vinden. Het weze herhaald dat er geen elementen zijn waaruit zou blijken dat verzoeker niet zelfredzaam zou zijn, zodat ook deze informatie uit het AIDA-rapport niet aannemelijk maakt dat hij een reëel risico loopt om terecht te komen in omstandigheden die de hoge drempel zoals bepaald in het Jawo-arrest bereiken. De beschouwingen in het rapport over schoolgaande kinderen zijn sowieso niet relevant in het licht van de individuele situatie van verzoeker, en uit niets blijkt dat hij universitaire studies ambieert.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest of dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd. Hij toont dus evenmin aan dat de verwerende partij artikel 16 (3) van de AMMR zou hebben geschonden, of ten onrechte geen toepassing zou hebben gemaakt van de discretionaire clause zoals voorzien in artikel 35 van de AMMR om het VIB alsnog te behandelen, zelfs al is België daartoe niet verplicht.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd onderzocht - de overige vermeende schendingen werden niet toegelicht zodat ze onontvankelijk zijn - is niet gegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op drie augustus tweeduizend zesentwintig door:

|                |                                                 |
|----------------|-------------------------------------------------|
| A. WIJNANTS,   | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| S. VANDEVORST, | toegevoegd griffier.                            |
| De griffier,   | De voorzitter,                                  |

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS